

Τι θα πρέπει να κάνει ένα κράτος για να εμπνέει σεβασμό και φόβο; Να αποδεικνύει σταθερά πως μπορεί να υπερασπίζεται τα σύνορά του, τους πολίτες του και να τιμωρεί παραδειγματικά τους εχθρούς του.

Συγχρόνως, όλα αυτά να γίνονται κάτω από ένα δημοκρατικό πολίτευμα που λειτουργεί άψογα και με μια οικονομία στην οποία να συντελούνται άλματα και θαύματα.

Ίσως κάποιος πει ότι φωτογραφίζω το **Ισραήλ**. Το ζήτημα στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι αν αυτό το κράτος είναι το Ισραήλ, αλλά αν συμφωνούμε στις παραπάνω προδιαγραφές για ένα σοβαρό κράτος.

Αν συμφωνήσουμε, προχωρούμε και στην υπαγωγή των γεγονότων, της πραγματικότητας, στα παραπάνω χαρακτηριστικά.

Το ότι το Ισραήλ τα πληροί, πιθανόν κάποιους να τους ενοχλεί. Νομίζω όμως πως η ενόχλησή τους έχει τις ρίζες της στις προδιαγραφές. Έχουν άλλη θεώρηση για τα στοιχεία που συνθέτουν την έννοια του σοβαρού κράτους.

Αφορμή για αυτές τις σκέψεις μου έδωσε όχι η εξόντωση του Ισμαέλ Χανίγια –το Ισραήλ δεν ανέλαβε την ευθύνη– ούτε η εξουδετέρωση τις τελευταίες ημέρες πέντε κορυφαίων στελεχών της **Χαμάς**, μεταξύ των οποίων και του «πρωθυπουργού» Ραουί Μουστάχα, του πιο στενού συνεργάτη του Γιαχιά Σινουάρ και του Σαμέχ Αλ Σιράτζ, μέλος του Πολιτικού Γραφείου της Χαμάς και υπεύθυνου ασφαλείας της Λωρίδας της Γάζας.

Την αφορμή μου την έδωσε η απάντηση του υπουργού Εξωτερικών του Ισραήλ, Ισραελ Κατς, στην πρόκληση της τουρκικής πρεσβείας στο Ισραήλ να αναρτήσει την τουρκική σημαία μεσίτια, σε ένδειξη πένθους για την εξόντωση του Χανίγια. Ο Ι. Κατς, κάλεσε τον αναπληρωτή πρέσβη και τον επιτίμησε για αυτή την ενέργεια, ενώ στη συνέχεια, σε δήλωσή του, τόνισε, μεταξύ άλλων: «...Εάν οι εκπρόσωποι της πρεσβείας θέλουν να θρηνήσουν, θα πρέπει να πάνε στην Τουρκία και να θρηνήσουν δίπλα στον αφέντη τους, τον Ερντογάν, ο οποίος αγκαλιάζει την τρομοκρατική οργάνωση Χαμάς και υποστηρίζει τις δολοφονικές και τρομοκρατικές πράξεις της». Καθόλου διπλωματική γλώσσα, αλλά μόνον αυτήν καταλαβαίνουν οι υποστηρικτές των τρομοκρατών.

Μίλησε ποτέ έτσι Έλληνας υπουργός Εξωτερικών;

Μια και αναφέρθηκα στα δικά μας. Σε λίγες ημέρες συμπληρώνονται δύο χρόνια από την ιλαρή υπόθεση της νεκρής Μαρίας του Έβρου. Σήμερα μπορεί να γελάμε και να κάνουμε καζούρα στους εγχώριους «συγγενείς της», όμως τότε, κυρίως τις πρώτες ώρες, ο κίνδυνος ενός συνοριακού επεισοδίου με την Τουρκία ήταν υπαρκτός. Στη συνέχεια, η πατρίδα μας δέχθηκε μια πρωτοφανή επίθεση από μερίδα του διεθνούς Τύπου και των ΜΜΕ για τον υποτιθέμενο θάνατο ενός μικρού κοριτσιού.

Αποδείχθηκε περίτρανα ότι όλη την υπόθεση τη συντόνιζε κάποια Μπάιντα η οποία μπήκε με τους μετανάστες-πρόσφυγες σαν κυρία στην Ελλάδα, πήγε σε ένα κέντρο φιλοξενίας μεταναστών, στη συνέχεια πήρε ένα ταξί και επέστρεψε στη Γερμανία, απ' όπου ήρθε για τη συγκεκριμένη αποστολή. Μέχρι σήμερα ουδείς γνωρίζει ποια ήταν, τι ήθελε, ποιοι την καθοδηγούσαν. Πιστεύετε πως το Ισραήλ, αν ήταν στη θέση της Ελλάδας, θα άφηνε τη Μπάιντα να φύγει από την επικράτειά του σαν τουρίστρια; Πιστεύετε πως δεν θα μάθαιναν οι υπηρεσίες του τα πάντα για αυτήν και για τον ρόλο της; Και κατά τούτου διαφέρει ένα σοβαρό κράτος από ένα κράτος-οπερέτα.